

Lilac

ฉันนั้นมัน
กับ
หัวใจ
ในวันสิ้นโลก 2

末世重生之重归于郝

暖荷 หน้าวนเหอ เจียน
มกรา หน้าฝน แปล
三顆俗頭 วาด

ฉันนั้น กับหัวใจ ในวันสิ้นโลก 2

末世重生之重归于郝

หน่วนเหอ 暖荷

เขียน

มกรา หน้าฝน

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เป็นต้น

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอเรียเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

‘ผีเสื้อขยับปีกเพียงแผ่วเบาอาจก่อให้เกิดพายุใหญ่ในอีกซีกโลกหนึ่ง’ คงไม่มีใครสัมผัสผัสฏฐณินี้ได้ดีไปกว่าเฮ่อจื้อจิ้งอีกแล้ว เรื่องราวที่เขารับรู้เมื่อชาติก่อนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปในชาตินี้ แม้แต่ความโหดร้ายของผู้คนในยุคที่สัญชาตญาณดิบของมนุษย์เป็นอิสระที่สุดก็เช่นกัน มันบ้าคลั่งกว่าที่เขาเคยรับรู้มาก ไม่สิ...เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ มนุษย์อาจโหดเหี้ยมเช่นนี้ตั้งแต่แรกแล้ว เพียงแค่ชาตินี้เขาเลือกที่จะเดินในเส้นทางที่ต่างออกไป จึงได้เห็นได้สัมผัสกับมันมากขึ้น

หนึ่งเดียวในชาตินี้ที่นำอภิมรณคือการได้เดินไปพร้อมกับ ‘รักสุดท้าย’ ได้มีความสุขด้วยกันในห้วงมิติของสองเรา ถึงจะมีเจ้าก้อนแบ่งคอยแย่งความรักไปจากเขาก็ตาม

หากอยากรู้ว่า เฮ่อจื้อจิ้งจะพาฟางห่าวและเจ้าก้อนแบ่งที่เขาแต่ทำอะไรตามใจในโลกที่ค่อย ๆ หมุนไปยังวงโคจรที่เขาไม่เคยประสบอย่างไร สามีภรรยาจะ ‘ฮั่นนี่มุน’ สนุกขนาดไหน ก็ไปลุ้นกันในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ปฏิบัติการลับ ๆ ของเจ้าก้อนแป้ง

“มันหายตัวได้ด้วยเหรอ”

“ไม่ใช่ ตัวมันโปร่งใสต่างหาก” แฮ่อจือจิ้งวางจานข้าวในมือลงข้างตัว ทั้งเรื่องกินข้าวไว้ก่อน แล้วสำรวจเจ้าก้อนแป้งที่จู่ ๆ ก็ ‘หายไป’ ไม่เห็นเงาอย่างละเอียด

เงาร่างของเจ้าก้อนแป้งยังคงอยู่ จะบอกว่าทั้งสองยังเห็นรูปร่างหน้าตาของมันอยู่เต็มสองตาก็คงได้ เพียงแต่เนื่องจากร่างกายทั้งหมดของมันกลายเป็นเหมือนน้ำ จึงดูโปร่งแสงในบางมุม อย่างไรก็ตาม ความโปร่งแสงนี้ก็ไม่ได้สมบูรณ์เสียทีเดียว หากมองผ่าน ๆ อาจไม่สังเกตอะไร แต่หากเพ่งดูดี ๆ จะเห็นได้ถึงแสงที่หักเห และยังสามารถเห็นเค้าโครงรูปร่างของมันได้อยู่

“บางทีอาจจะ...ได้ผล!” ทั้งสองสบตาพยางพ่ายหน้าให้กัน

กลางดึก วัตถุโปร่งใสแปลกประหลาดก้อนหนึ่งกระโดดต้งออกจากเขตวิลล่า มุ่งหน้าไปยังประตูใหญ่ฝั่งทิศใต้

บุง ๆ ๆ...

“เฮ้? เสียงอะไรนะ” ทหารลาดตระเวนกองหนึ่งชะงักฝีเท้าก่อน ยกปืนขึ้นมาร่วมกับหันมองรอบด้าน

“หูผาดหรือเปล่า”

“เสียงนกละมั้ง”

“นกบ้านนายเสียงแบบนี้หรือไง ฟังแล้วเหมือนเสียงเอฟเฟกต์ในวิดีโอเกมมากกว่า”

“บ้านไหนกำลังเล่นเกมหรือเปล่า”

“ฐานที่มั่นจำกัดไฟฟ้านี้ ดึกคืนป่านี้นบ้านไหนยังทำตัวฟุ่มเฟือยเล่นเกมอยู่ได้”

นายทหารกลุ่มนั้นมองหารอบทิศอยู่นานแต่ก็ยังหาวัตถุแปลกปลอมนั้นไม่เจออยู่ดี

เนื่องจากปัจจุบันนี้พีซในฐานที่มั่นล้วนเฉาตายไม่ต่างจากข้างนอกเลย ไม่มีสิ่งอื่นใดยกเว้นคนและสิ่งปลูกสร้าง ดังนั้นจึงไม่มีทางมีนกแน่นอน

ค้นหาจนอยู่นานกลับไม่พบอะไรผิดปกติ ทหารกลุ่มนี้จึงทักท้วงตัวเองผิดพลาด แม้การอุปาทานหมู่ได้ยืนเหมือนกันทั้งกลุ่มออกจะทำให้ชนลุกอยู่บ้าง แต่โลกในทุกวันนี้ที่แม้แต่มนุษย์ยังสามารถกลายเป็นตัวประหลาดกินคนด้วยกัน การได้ยินเสียงแปลกๆ บ้างก็ดูไม่ใช่เรื่องที่เกินความเข้าใจนัก

หลังทหารกลุ่มนี้ออกจากที่นี่ได้ราว ๆ ห้านาที อากาศตรงงามีดมูมหนึ่งพลันซบไหวเล็กน้อย จากนั้นวัตถุทรงกลมที่มองเห็นสภาพเดิมไม่ชัดก็โผล่ขึ้นจากตรงนั้น

มวลอากาศนั้นซบมองซ้ายทีขวาที จนเมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ ๆ จึงกระโดด บุ่ง ๆ ๆ มุ่งหน้าไปทางประตูทิศใต้

รถบรรทุกขนย้ายถ้ำกระดุกคันหนึ่งกำลังขับออกจากสถานที่เผาศพเพื่อมุ่งหน้าไปยังประตูทิศใต้ ผู้อพยพบางคนในเขตเผ่าระวังทางประตูทิศเหนือได้กลายเป็นขอมบี้กะทันหัน แม้จำนวนจะไม่ได้มากเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ทำให้ต้องใช้งานสถานที่เผาศพในฐานที่มั่นทั้งวัน จึงยังคงมีงานขนย้ายถ้ำกระดุกอยู่

คนที่นั่งข้างคนขับขี้นตาถอนมองไปทางกระจกหลัง คล้ายจะมองเห็นมวลอากาศที่อยู่ตรงนั้นซบไหวเล็กน้อยในความมืดสลัว “หืม?”

“เป็นอะไรไป” คนขับรถรีบถามขึ้นมาทันที

พวกเขาคือผู้รอดชีวิตที่อาศัยอยู่ในฐานที่มั่น เนื่องจากงานขนย้ายถ้ำกระดุกรายได้ดีจึงตัดสินใจรับงานนี้ แต่งานนี้ไม่ค่อยเป็นมงคล เดิมที

‘ศพ’ พวกนี้ก็ดูเหมือนปีศาจอยู่แล้ว จึงทำให้เวลาทำงานมักชนลูกชู้อยู่เป็นประจำ แถมเส้นประสาทก็มักจะตึงเครียดอยู่เสมอ

“เปล่า...น่าจะตาผาดมากกว่า” คนข้างคนขับขี่ยึดอย่างไม่ค่อยแน่ใจ เหมือนเขาจะไม่เห็นอะไรจริง ๆ เพียงแค่รู้สึกว้าว...อากาศคล้ายจะกระเพื่อมนิดหน่อย

“อย่า...อย่ามาบอกว่าตาผาดสิ...นายเห็นอะไรกันแน่” คนขับรถรู้สึกสองขาอ่อนแรง มาพูดจาคลุมเครือแบบนี้ทำเอาชนลูกชู้มากกว่าบอกตรง ๆ ว่าเห็นผีอีก!

“ไม่ ไม่ใช่ไอ้ นั้น...แต่เหมือนอะไรบางอย่างเวลาจุดไฟในบ้าน คล้ายไอร้อนเวลาน้ำเดือดอะไรทำนองนั้น” ชายคนนั้นคิดอยู่สักพักก่อนตอบขาดด้วยความมั่นใจ “ใช่! ความรู้สึกแบบนั้นแหละ บางทีเครื่องทำความร้อนตรงหน้าต่างในหน้าหนาวก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ คงเป็นไอร้อนนั่นแหละ!”

คนขับรถออกไปครู่หนึ่ง ก่อนทำสีหน้าบ่นยาก “บางทีอาจมีฝนโปรยลงมาเกาะหน้าต่างก็ได้...นายชักกลัวเกินไปหรือเปล่า ทำไมต้องสะดุ้งขนาดนั้น”

“ฉันก็พูดไปแล้วไม่ใช่หรือว่าเมื่อใกล้ตาผาด นายถามเองต่างหากเล่า!” ทั้งสองเถียงกันระหว่างขับรถออกไปทางประตูทิศใต้

เจ้าก้อนแบ่งหรีดอย่างสบายอารมณ์อยู่บนรถบรรทุกที่กำลังขนภูเขาเข้ากระดุกโคลงเคลงไปมาโดยมีสายลมในยามค่ำพัดผ่าน จนกระทั่งจอดรถ แล้วจ่อท้ายอยู่ตรงหน้าหลุมใหญ่ เจ้าก้อนแบ่งถึงติดตัวลงไปดั่งบ่วง ก่อนกระโดดอีกหลายครั้งไปยังจุดที่ไม่มีคน แล้วผละหายเข้าไปในห้วงมิติ

“ถึงที่หมายแล้วหรือ”

หัวใหญ่โตของมันพยักหงึกหงัก เจ้าก้อนแบ่งหรีดชำลึมซลึมสัมผัสอันอ่อนโยนจาก ‘หม่อมมา’ ของมัน

เฮ่อจี้จิ้งคำนวณเวลาสักพัก ประมาณครึ่งชั่วโมงให้หลังซึ่งเป็นเวลาราว ๆ ติสสองถึงให้เจ้าก้อนแบ่งออกจากห้วงมิติอีกครั้ง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีคน จึงกลับเข้าไปในห้วงมิติแล้วพาเขาออกมาเจียบ ๆ

เฮ่อจี้จิ้งสวมเสื้อผ้าสีด้าทั้งตัว เมื่อแน่ใจว่าไม่มีคนอยู่ใกล้ ๆ และไม่มีไฟสปอตไลต์ส่องมาแถวนี้จึงเริ่มลงมือทำงาน เนื่องจากก่อนหน้านี้เคย

ทำงานขนย้ายเก้าอี้กระดุมมาสองวัน ดังนั้นเขาจึงรู้ตำแหน่งของหลุมใหญ่ที่ใช้ฝังเก้าอี้กระดุมหลายแห่ง เลยฉวยโอกาสค่อย ๆ ย่องไปยังหลุมฝังเก้าอี้กระดุมที่มองไม่เห็นสภาพเดิมอีกต่อไปท่ามกลางความมืดมิด ก่อนจะถอดถุงมือออกแล้วเริ่มทำงาน

เจ้าก้อนแป้งพาเธอจิ้งจอกและฟางท้าวสลับกันออกจากห้วงมิติตลอดทั้งคืนจนเร็วแรงของพวกเขากลายจนหมดสิ้น... พวกเขาใช้ประโยชน์จากกฎเกณฑ์ของห้วงมิติ นั่นคือทุกครั้งที่เปลี่ยนมือกัน คนที่กำหนดจุดออกเป็น 'วิลล่า' จะพาอีกคนออกมาที่วิลล่าสักพัก ส่วนคนที่เร็วแรงกลับมาเต็มเปี่ยมก็จะกลับไปในห้วงมิติแล้วให้เจ้าก้อนแป้งพาออกมาที่นอกประตูทิศใต้ ผลัดกันออกไปรวบรวมคริสตัลแบบนี้

ทุกครั้งที่บนท้องฟ้าในห้วงมิติจะมีแสงระยิบระยับสว่างจ้า แสงนั้นสว่างวาบติด ๆ กันท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรีจนดูคล้ายดวงดาวดารดาษเต็มท้องฟ้า ดูราวกับพลุก่อนวันสิ้นโลกมาเยือน แสงสว่างนี้ทำให้คนรู้สึกเหมือนอยู่ท่ามกลางภพมายาในความฝัน

สิ่งที่ทำให้ทั้งสองรู้สึกเสียดายคือ หลังจากการรวบรวมคริสตัลครั้งใหญ่ในห้วงมิติกลับไม่มีหมอกขาวที่ดูคล้ายกับครั้งก่อนเลยสักสาย ไม่รู้ว่าห้วงมิติที่อัปเกรดขั้นแรกมาแล้วจะต้องดูดซับคริสตัลอีกมากขนาดไหนถึงจะอัปเกรดได้อีกครั้ง

ทั้งสองใช้เวลาสองคืนถึงจะสามารถร่อนเก้าอี้กระดุมทั้งหลุมใหญ่ขึ้นจนเกลี้ยง สองวันนี้พวกเขาอนชดเชยตอนกลางวันแทน ตอนกลางคืนจะผลัดกันออกไปรวบรวมคริสตัล ส่วนเวลาอื่นๆ หมดไปกับการบำเพ็ญเพียรคู่ฝึกวิชายุทธ์ รวมไปถึงเก็บเกี่ยวและจัดการกับผลผลิตในห้วงมิติ

ผักและผลไม้ในห้วงมิติมีให้เก็บเยอะมาก ทำให้ทั้งสองต้องลงแรงกันพอสมควร แม้ปริมาณของผลผลิตพวกนี้ยิ่งเก็บเกี่ยวก็ยิ่งมากจนน่าตกใจ แต่ยั้งดีที่ยังมีพวกสัตว์จำนวนไม่น้อยคอยช่วยจัดการไม่ให้ผลผลิตมีมากจนกองพะเนิน

ฟางท้าวยังถือโอกาสช่วงที่แสงตอนกลางวันในห้วงมิติกำลังดีเลือกผลไม้ออกมาจำนวนหนึ่งเพื่อเอาไปตากทำเป็นผลไม้แห้ง แล้วแบ่งใส่ถุงเล็กๆ

เตรียมไว้ไปกินข้างนอกตอนไม่สะดวกจะเข้ามาในห้องมิติ

ก่อนหน้านี้เวลาพวกเขาออกไปข้างนอก แม้จะลงมือกันตามลำพัง แต่ก็เลี่ยงการพบเจอคนอื่น ๆ ระหว่างทางไม่ได้ พอเจอคนอื่นหลายครั้งเข้า ฟางห่าวก็สังเกตเห็นจุดที่ไม่สะดวก โดยเฉพาะเรื่องผลไม้

แม้จะหั่นให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ เก็บไว้ในถุงที่มองไม่เห็นข้างในเพื่อเอาไว้กิน แล้วก็ตาม แต่กลับไม่มีทางปกปิดเสียงเวลากินหรือกลืนหอมหวานจากผลไม้ได้เลย ด้วยเหตุนี้เขาจึงคิดจะนำผลไม้บางส่วนไปตากแห้งเพื่อความสะดวกเวลากินข้างนอก

นอกจากนี้เขายังทำอาหารอย่างพวกเนื้อวัวตากแห้ง หมูแผ่น หมูหย็อง และของว่างที่ให้พลังงานสูงเก็บไว้ตรงชั้นวางจำนวนมาก

เรื่องคริสตัลกินเวลาไปถึงสองวันเต็ม หลังจากวันนั้นพวกเขา ก็เตรียมเกือบจะพร้อมแล้วถึงได้มายังที่ทำการส่งมอบภารกิจอีกครั้ง เพื่อดูว่า ภารกิจอะไรที่เหมาะสมจะให้พวกเขาแวะไปทำธุระส่วนตัวบ้าง

แม้ปัจจุบันที่มั่นในฐานที่มั่นเมืองเอจจะมีเยอะ แต่ส่วนใหญ่ตั้งขึ้นมาชั่วคราว ทั้งยังไม่ได้ผ่านการฝึกฝนมากนัก จำนวนคนในแต่ละทีมก็ มากน้อยต่างกันไป จึงยากจะร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แถมโลกนอก ฐานที่มั่นยังอันตรายมาก ยากที่จะปฏิบัติการกิจสำเร็จ เว้นแต่จะได้ออกไป ปฏิบัติการร่วมกับกองทัพ

ฟางห่าวและเฮ่อจื่อจึงค้นหาภารกิจที่กำลังเปิดรับสมัครคนอยู่บนโต๊ะ คอมพิวเตอร์ตัวเดียวกัน

ฟางห่าวชี้ไปที่บรรทัดหนึ่งในนั้น “นี่ต้องไปที่ถนนย่านธุรกิจทางใต้ ในเขตเมือง อยู่ใกล้กับที่ที่พวกเราจะไปกันก่อนหน้านี้มาก”

ตอนนี้พวกเขาสองคนไม่ได้ขาดแคลนทรัพยากรอะไร ขาดเพียงแค่ รถที่ทนต่อแรงกระแทกและอาวุธที่เหมาะสมมือ ฟางห่าวบอกว่าจุดหมายของ ภารกิจนี้คือซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ในเมืองเอจซึ่งจะผ่านโซว์รูมรถแห่งหนึ่ง และเหมือนคนที่ตั้งภารกิจนี้จะมีกุญแจโกดังซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้อยู่กับตัว ด้วย

เฮ่อจื่อจึงส่ายหน้าก่อนตอบว่า “สถานที่ในภารกิจนี้อยู่ลึกเข้าไปใน

เขตเมือง ไม่ปลอดภัย”

แม้พวกเขาจะมีของวิเศษอย่างห้วงมิติคอยคุ้มครองชีวิต แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมุ่งหน้าเข้าไปในเขตเมืองโดยไม่รู้รายละเอียด อย่างไรก็ตามเสียรทกียังจอตอยุ่ที่นั่น ขอเพียงไม่มีใครเข้าไปยุ่ง จะช้าหรือเร็วก็เอามาได้แน่นอน อีกอย่างตอนนี้ผู้คนยังไม่ได้ถูกฝึกฝนความตระหนักรู้ในการต่อสู้และจิตสำนึกในการร่วมแรงร่วมใจกันให้ดี ดังนั้นจึงยังไม่ใช่เวลาที่จะเข้าไปทำภารกิจในโซนอันตรายร่วมกับคนแปลกหน้า

“นั่นเราจะรับภารกิจอะไรดีครับ เอาภารกิจเก็บกวาดหมู่บ้านแถวๆ นี้ดีไหม”

เมืองเอมิหมู่บ้านรวมถึงอำเภอเล็กใหญ่รอบๆ นับไม่ถ้วน ทีมที่ค่อนข้างระมัดระวังจึงมักเลือกไปยังสถานที่เหล่านี้

เฮอจือจิงค์นอยู่สักพักก่อนเลือกภารกิจ “อันนี้”

“ทำภารกิจกับกองทัพเหอครับ”

ปัจจุบัน แม้ภารกิจที่ต้องทำร่วมกับกองทัพจะปลอดภัยไม่น้อย แต่เนื่องจากกองทัพมีกองพลธิการของตัวเองตามมารับผิดชอบงานรวบรวมทรัพยากรในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่และห้างสรรพสินค้าโดยเฉพาะ ดังนั้นทีมที่ไปปฏิบัติการร่วมกับกองทัพจึงทำได้แค่เก็บรวบรวมทรัพยากรที่เหลือจากในอาคารบ้านเรือนเท่านั้น

สมัยนี้ยังมีสักกี่คนกันที่เก็บสะสมอาหารไว้มากมายที่บ้าน ไหนจะต้องยอมให้กองทัพบริโภคที่ได้จากภารกิจไปถึงเจ็ดส่วนอีก

แทนที่จะไปทำภารกิจเคลียร์พื้นที่เขตเมืองกับกองทัพ พวกเขาตั้งทีมไปหมู่บ้านรอบๆ ด้วยกันยังดีกว่า อย่างน้อยคนที่นั่นก็มีเสบียงเก็บไว้เยอะกว่าคนในเมือง

เมื่อเฮอจือจิงค์เลือกภารกิจได้ก็เปิดโทรศัพท์มือถือเพื่อเข้าแอปพลิเคชันบันทึกที่ตัวเองเคยจดเอาไว้ ในนั้นมีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในระยะของภารกิจเคลียร์พื้นที่พอดี

ฟางหัวจับมือเขาเพื่อดูหน้าจอโทรศัพท์มือถือ แล้วพยักหน้าทันที “ดีครับ! เอาที่นี่แหละ!”

หกโมงเช้าวันต่อมา พวกเธอจู่จิงสองคนขับรถมาถึงประตูทิศตะวันตกเวลานี้ที่มีรถมารวมพลกันอยู่ไม่น้อย ด้านหน้าสุดคือรถหุ้มเกราะของกองทัพอากาศมือและรถบรรทุกทหาร ส่วนข้างหลังคือรถจากทีมอื่นๆ

ทหารแนวหน้าเพิ่งจะมาถึง ส่วนทีมย่อยอื่นๆ ที่มาร่วมปฏิบัติการในครั้งนี้ไปรวมพลกันอยู่ตรงที่ว่างด้านหลังกองทัพอากาศ หัสนาทีมแต่ละทีมจะต้องไปรายงานตัวกับเจ้าหน้าที่ แม้ก่อนหน้านี้นักคนจะเคยลงชื่อในที่ทำการส่งมอบภารกิจ แต่เงื่อนไขของการทำงานร่วมกับกองทัพอากาศเคร่งครัดซึ่งหนึ่งในนั้นคือ หากไม่มาลงชื่อก่อนเวลาที่กำหนดจะถือว่าสละสิทธิ์เข้าร่วมภารกิจโดยอัตโนมัติ

นอกจากนี้ ทีมที่ไม่ได้ลงทะเบียนไว้ล่วงหน้าจะไม่สามารถเข้าร่วมปฏิบัติการอย่างกะทันหันได้ หากตรวจพบจะถูกปรับผลประโยชน์ทั้งหมดที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย

แน่นอนว่าหลังแยกย้ายกันไปแล้ว หากคนในทีมหรือกองทัพอากาศเข้าร่วมปฏิบัติการจะกลับไปที่ได้อะไรมาอีกครั้งคงไม่มีใครว่าหรอก แต่คนที่ไปจะหาอะไรเจอบ้างหรือเปล่าก็ขึ้นอยู่กับดวงแล้วละ

กิจกรรมแล้วไปกับทีม

หลังเอ่อจื่อจ้งลงกะเบียบเสร็จ ก็กลับขึ้นรถตัวเองเพื่อรอให้ช่างหน้าส่งสัญญาออกเดินทาง สองวันนี้ทั้งสองพักผ่อนในฐานที่มั่นมาอย่างเต็มที่จนมีเรี่ยวแรงเต็มเปี่ยม เพียงแครอเวลาออกปฏิบัติการเท่านั้น

โดยทั่วไปเวลากองทัพออกปฏิบัติการ ซอมบี้ส่วนใหญ่จะถูกสยบด้วยลูกปืนแล้วนำมากองรวมกันไว้ จากนั้นค่อยไปรวบรวมทรัพยากรจากหลาย ๆ ที่ แต่ซอมบี้ในเขตที่อยู่อาศัย คนของแต่ละทีมต้องจัดการกันเอง หากบาดเจ็บหรือเกิดอุบัติเหตุกันหมดก็ต้องถือว่าตัวเองดวงกุดอย่างแท้จริง ไม่อาจโทษคนอื่น

เวลาออกเดินทางคือหกโมงสี่สิบห้า ประมาณหกโมงยี่สิบทีมทั้งหลายก็มากันเกือบครบหมดแล้ว จึงมีคนเริ่มทยอยแจ้งให้หัวหน้าทีมแต่ละคนลงมาประชุม

เฮ่อจื่อจ้งทั้งฟางห่าวไว้เผ่ารถก่อนเดินไปยังที่ประชุมคนเดียว

สมาชิกจากแต่ละทีมที่เข้าร่วมในปฏิบัติการครั้งนี้มีทั้งหมดหนึ่งร้อยสามสิบสี่คน แต่เมื่อลองนับจำนวนทีมที่เข้าร่วมปฏิบัติการดูกลับมีมากถึงสามสิบสองทีม ส่วนใหญ่ไม่ต่างจากพวกเฮ่อจื่อจ้งที่ในทีมมีสมาชิกแค่สองสามคน แถมบางคนก็ค่อนข้างกล้าหาญยังตั้งทีมที่มีสมาชิกเพียงคนเดียวแล้วกะว่าจะดึงคนที่ตัวเองพอใจและมีฝีมือเข้าร่วมทีมด้วยทุกครั้งที่ออกปฏิบัติการ...แต่เงื่อนไขคือคนผู้นั้นจะต้องชอบ 'ทีม' ที่มีอยู่คนเดียวนี้ด้วยละนะ

จากสามสิบสองทีมมีสองทีมที่มีจำนวนสมาชิกค่อนข้างเยอะและผ่าน
ประสบการณ์มาโชกโชน

เมื่อเห็นว่าคนมากันเกือบครบแล้วจึงเริ่มอธิบายให้กระจ่าง “การเข้าร่วมภารกิจกับกองทัพ แต่ละทีมจะต้องรอให้กองทัพเคลียร์พื้นที่ในย่านนั้นเสร็จก่อนถึงจะขับรถเข้าไปได้หลังได้รับอนุญาต ปกติภารกิจของพวกเราคือการเคลียร์ซอมบี้ในเขตที่อยู่อาศัยและรวบรวมทรัพยากร อาคารทั่วไปไม่เกินหกชั้นจะมีคนเข้าไปพร้อมกันประมาณสิบคน และเริ่มเคลียร์ซอมบี้ตั้งแต่ชั้นแรก เพื่อรับประกันความปลอดภัยของทุกคน ควรช่วยกันจัดการซอมบี้สองคนต่อตัวจะดีที่สุดที่สุด ทรัพยากรที่ได้หลังจากเข้าไปให้แบ่งกันเอง ใครเข้าไปห้องไหน ได้อะไรมาบ้าง ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับดวงของแต่ละคน ถ้ามีคนแย่งของที่ได้จากการทำภารกิจด้วยกัน...”

คนพูดกวาดตามองฝูงชนหนึ่งรอบ “คนที่ไม่ทำตามกฎให้สั่งสอนได้เลย แต่อย่าลงมือเอิกเกริกนัก ต่อจากนี้ภารกิจที่ต้องทำร่วมกับคนอื่นจะมีน้อยลงมาก หวังว่าทุกคนจะไม่ทำเรื่องชั่วช้าเพราะเห็นแก่ผลประโยชน์อันน้อยนิด เพื่อว่าวันหน้าจะได้ไม่กระอักกระอ่วนตอนพบหน้ากันอีก”

ทุกครั้งที่ออกปฏิบัติการจะมีคนขโมยหรือแย่งของคนอื่นเป็นประจำ ถ้าฝีมือแข็งแกร่งมากพออย่ามัวมีใครทำอะไรพวกเขาได้ แต่หากไม่แข็งแกร่งจนถูกคนอื่น ๆ กำจัดก็คงได้แต่ต้องโทษว่าตนเคราะห์ร้ายเอง เพียงแต่เรื่องพวกนี้จำเป็นต้องพูดกันไว้ก่อน เพราะมีแต่ทุกคนทำตามกติกาถึงจะได้ผลประโยชน์จากภารกิจสูงสุด

ฝูงชนล้วนไม่มีข้อเห็นต่าง เพราะการออกไปปฏิบัติการร่วมกับกองทัพถือว่าปลอดภัยมาก ไม่มีใครอยากหาเรื่องใส่ตัวด้วยการไปยุ่งกับคนอื่น

การประชุมนี้เพียงต้องการบอกกล่าวกันพอเป็นพิธี คนที่ออกไปทำภารกิจบ่อย ๆ ย่อมเข้าใจกฎพวกนี้ดี หลังจากพูดจบแต่ละคนก็หันหลังแยกย้ายกลับไปที่รถของตัวเอง

หกโมงสี่สิบห้านาที กองกำลังขนาดใหญ่จึงเริ่มออกเดินทาง

เป้าหมายของกองทัพในครั้งนี้คือย่านใจกลางอำเภอแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของเขตเมือง ก่อนหน้านั้นผู้รอดชีวิตและกองทัพทยอยเคลียร์

พื้นที่รอบนอกไปแล้วส่วนหนึ่ง ตอนนี้นำแนวหน้ามีรถของกองทัพคอยเปิดทาง
ดังนั้นตลอดทางที่บุกเข้าไปจึงมีเสียงปืนดังไม่ขาดสาย

ช่วงสายราวสิบโมง กองทัพพยายามบุกเข้าไปยังเขตเมืองที่เป็นจุดหมาย
มีสิ่งปลูกสร้างอาคารบ้านเรือนไม่น้อยที่พังถล่มจากแรงปะทะของปืนใหญ่
ระหว่างต่อสู้

พวกเขารู้สึกพอใจเล็กน้อยในขบวนรถ แต่ยังคงรักษาระยะห่างกับรถ
ของกองทัพที่ค่อย ๆ ขับไปข้างหน้าพอสมควร ตอนที่แนวหน้าไปถึงจุดหมาย
ที่จะเคลียร์พื้นที่ เสียงปืนใหญ่เริ่มดังสนั่นอย่างไม่ขาดสาย ทำให้ซอมบี้
ที่กระจายตัวอยู่บนถนนได้ยินเสียงแล้ววิ่งเข้ามาทันที ปืนกลหนักตรง
หน้าสุดระดมยิงอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นตาข่ายเพลิงที่คอยกลืนกินเงาร่าง
ทั้งหมดที่เฉียดกรายมาใกล้พื้นที่หนึ่ง

ปัจจุบันซอมบี้วิวัฒนาการเป็นระดับหนึ่งทั้งหมดแล้ว จึงคล่องแคล่ว
ว่องไวแทบไม่ต่างจากมนุษย์ แต่ต่อให้เป็นมนุษย์ที่คล่องแคล่วและมีสติ
ปัญญา ยามต้องเผชิญกับท่ากระสุนที่ราวกับแห่ฟ้าตาข่ายดิน¹ แบบนี้ยัง
จนปัญญา นับประสาอะไรกับซอมบี้พวกนั้น

ระดับเบื้องต้นของฐานที่มั่นห่มกำลังอย่างเต็มที่จนแทบเรียกได้ว่า
ไม่เสียตาค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายให้ การส่งกองกำลังออกไปเคลียร์พื้นที่รอบ
เขตเมืองหลายครั้งหลายหนก็เพื่อรวบรวมทรัพยากรและกอบกู้พื้นที่ที่ได้รับ
ความเสียหายกลับมาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

แน่นอนว่าจุดนี้เป็นสิ่งที่คนทั่วไปในฐานที่มั่นเชื่อกันเช่นนั้น แต่
ความจริงแล้วปฏิบัติการเคลียร์พื้นที่ด้วยการระดมยิงหนักหน่วงแบบนี้แค่
ต่อลมหายใจให้ฐานที่มั่นเท่านั้น

ต้องรู้ว่าซอมบี้พวกนั้นล้วนมารวมตัวกันในที่ที่มีคนอยู่ คนที่หนีมา
จากทั่วสารทิศรวมถึงพวกที่ออกไปทำภารกิจแล้วกลับมายังฐานที่มั่นต่างก็
ทิ้งกลิ่นอายของมนุษย์เอาไว้ตลอดทางราวกับขีดเส้นทางสายแล้วสายเล่า
ให้พวกซอมบี้ตรงดิ่งมายังฐานที่มั่น

¹ เปรียบถึงการล้อมศัตรูหรือผู้หลบหนีไว้อย่างหนาแน่น

ตั้งแต่วันสิ้นโลกมาถึง ภายในระยะเวลาสั้น ๆ ไม่ถึงหนึ่งเดือนมี
ฐานที่มั่นเล็ก ๆ จำนวนมากถูกซอมบี้ที่รุมล้อมอยู่ข้างนอกตลอดทั้งวันทั้งคืน
คอยดันกำแพงและพุ่งชนจนพังยับก่อนบุกเข้าไปข้างใน ผู้รอดชีวิตในนั้น
จึงกลายเป็นอาหารอันโอชะในจานของพวกมันกันหมด ลงเอยด้วยการเข้าไป
อยู่ในห้องซอมบี้โดยไม่ต้องสงสัย

ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ฐานที่มั่นหลาย ๆ แห่งจึง ‘ขยาย’
พื้นที่รอบนอกออกไป แม้บางทีการรุกออกไปโจมตีข้างนอกจะเหมือน
การแขวนชีวิตไว้บนเส้นด้าย แต่การเฝ้าอยู่ในฐานที่มั่นเพียงอย่างเดียว
กลับเหลือแค่หนทางตายเท่านั้น

เสียงปืนด้านหน้าค่อย ๆ ห่างออกไปเรื่อย ๆ ไม่นานกองพลาก็
ก็ตามเข้าไปยังย่านชุมชน เริ่มชนศพซอมบี้ไปกองไว้ริมถนนด้วยรถเข็น
ส่วนเจ้าหน้าที่พลการที่เหลือก็ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ติดอาวุธ
พากันเข้าไปในร้านรวงข้างทางที่ดูแล้วน่าจะมีทรัพยากร ก่อนเริ่มเก็บกวาด
ทรัพยากรออกมา

ส่วนรถข้างหลังต้องรออีกประมาณครึ่งชั่วโมงถึงจะเข้าไปรวบรวม
ทรัพยากรได้

นอกจากร้านค้าที่ถูกกองทัพบกวาดของไปจนเกลี้ยงก็ยังมีร้านค้า
เล็ก ๆ อีกหลายแห่งซึ่งสินค้าข้างในอาจมีราคาสูงในช่วงก่อนวันสิ้นโลก แต่
ตอนนี้กระทั่งจะใช้แลกคุกก็สักดั่งยังทำไม่ได้

พวกเขารู้สึกสองคนปะปนอยู่ในกองกำลังและเข้าไปในร้านขาย
เครื่องครัวแห่งหนึ่ง เนื่องจากร้านเสื้อผ้าและร้านอาหารที่มีมูลค่าที่สูงสุดแถวนี้
ถูกกองทัพบกวาดไปหมดแล้ว ส่วนกลุ่มที่ดูมีอำนาจที่สุดในกองกำลังสองกลุ่ม
ก็เลือกเข้าไปในร้านเสื้อผ้าเด็กและร้านของใช้ประจำวัน คนอื่น ๆ จึงได้แต่
ต้องเลือกเอาของที่ค่อนข้างมีราคาจากร้านค้าที่เหลือแทน

ทั้งสองหยิบเครื่องครัวกันตามชอบ เมื่อเห็นว่าในโกดังหลังร้านมี
หม้อดินเล็ก ๆ อยู่ไม่น้อย ฟางท้าวก็รีบกวาดมันเข้าไปในห้วงมิตึกว่าครึ่ง
ส่วนที่เหลือหยิบออกไปไว้ที่รถ จากนั้นก็ตามขบวนรถไปกวาดของจากร้าน
เล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีของใช้อะไร จนในที่สุดทุกคนก็มาถึงละแวกเขตที่พัก

อาศัยแห่งหนึ่ง

“มีทั้งหมดสิบเอ็ดตึก แต่ละตึกมีหกทางเข้า” คนที่พูดยังคงเป็นหัวหน้าจากสองทีมใหญ่ทรงอิทธิพลเช่นเดิม

สองคนนั้นกระซิบหารือกันลึกลับ ก่อนหันมาพูดกับทุกคน “พวกเรา มีกันหนึ่งร้อยสามสิบกว่าคนพอดี นั่นก็ไม่ต้องเปลืองแรงมาก จับสลากให้สองคนรับผิดชอบหนึ่งทางเข้าแล้วกัน จะหาของได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับดวงของแต่ละคนแล้ว”

เมื่อจัดสรรคนทั้งหมดหนึ่งร้อยสามสิบสี่คนให้รับผิดชอบครบทั้งสิบเอ็ดตึกแล้วยังเหลืออยู่อีกหน่อย แต่ก็ถูกสองทีมที่เป็นแกนนำแบ่งไป

แม้คนอื่น ๆ จะไม่สบายอารมณ์อยู่ในใจ แต่ด้วยสถานการณ์ที่คนเขามีมากกว่าจึงต้องเก็บความอัดอั้นตันใจเอาไว้ ถึงอย่างไรแต่ละทีมก็ได้ทรัพยากรทั้งหมดในยุตินั้นไปแล้ว ซึ่งปฏิบัติการครั้งนี้นับว่าใจกว้างมากทีเดียว

ทุกคนลงจากรถแล้วมารวมตัวกันอยู่ตรงทางเข้าเขตที่พักอาศัย จากนั้นก็เริ่มทำการกวาดล้างซอมบี้ที่เดินเตร็ดเตร่ไปทั่ว เมื่อเคลียร์พื้นที่เรียบร้อยแล้วค่อยเข้าไปในแต่ละตึกตามที่ตัวเองจับสลากได้

พวกเขารู้จักสองคนลงมืออย่างรวดเร็ว พวกเขาฆ่าซอมบี้ไวกว่าทีมอื่นมาก แม้ในตึกจะมีซอมบี้เหลืออยู่ไม่น้อย แต่ทั้งสองก็ช่วยกันเก็บกวาดจนเกลี้ยงภายในเวลาไม่นาน

คนส่วนใหญ่ในเขตที่พักอาศัยแห่งนี้ทำงานอยู่ในเมืองเอจิงมีเสบียงเก็บไว้ไม่มาก หาข้าวสารหรือแบ่งหำกิโกรัมมาได้สักครึ่งถุงก็ถือว่าเก่งแล้ว หว่ากลับมีพวกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและมันฝรั่งแผ่นให้เห็นอยู่ไม่น้อย

ฟางห่าวเจอลูกอมหลากรสถุงใหญ่ในตู้ เมื่อพิจารณาจากสภาพบ้านที่ตกแต่งใหม่จึงหยิบลูกอมถุงนั้นเดินมายังห้องที่เฮ่อจี้จี้จู่อยู่ “จี้จี้จู่เหมือนจะเป็นลูกอมละ”

เฮ่อจี้จี้จู่มองลูกอมถุงนั้นก่อนมองภาพถ่ายคู่ขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่บนหัวเตียง “ในห้องไม่มีซอมบี้ บางทีพวกเขาอาจไม่ได้เป็นอะไร”

ฟางห่าวเองก็มองไปที่รูปนั้น คู่สามีภรรยาในรูปเต็มไปด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข หว่าด้วยสถานการณ์ในตอนนั้นก็กลับทำให้คนที่ดูรู้สึกหดหู่อยู่บ้าง

“อืม ที่นี้อยู่ใกล้กับฐานที่มั่นมากครับ”

บนถนนและข้างนอกเขตที่พักอาศัยมีซอมบี้เดินเตร็ดเตร่มากขนาดนี้ จะมีครอบครัวแสนสุขที่ต้องพรากจากกันเพราะเหตุการณ์ไม่คาดฝันนี้เท่าไรกันนะ

ทั้งสองเดินขึ้นไปถึงชั้นบนสุด แล้วนำทรัพยากรส่วนใหญ่ที่รวบรวมได้จากห้องต่าง ๆ มากองรวมกัน

เฮोजึงกระซิบกำชับฟางหวาสองประโยค จากนั้นก็ผลุบหายเข้าไปในห้วงมิติ

เจ้ากอนเป้งที่อยู่ในห้วงมิติกำลังกระโดดขึ้นลงอยู่ที่เดิม เมื่อเห็นว่าเฮोजึงเข้ามาถึงกระโดดพุ่งตัวเข้าหาอ้อมอกของเขาทันที

เฮोजึงลูบศีรษะใหญ่โตนุ่มนวลของเจ้ากอนเป้ง “เข้าไปแล้วใช่ไหม ที่นั่นไม่มีคนนะ”

เจ้ากอนเป้งกะพริบตาปริบ ๆ มันทำท่าพยักหน้าจนเนื้อตัวที่ราวกับน้ำกระเพื่อมตามท่าทางไม่หยุด

“พาดันไปหน่อย”

เมื่อเจ้ากอนเป้งได้ยินก็พาเฮोजึงหายวับไปจากตรงนั้น ก่อนที่เงาร่างของหนึ่งคนหนึ่งกอนเป้งจะปรากฏขึ้นในอีกสถานที่หนึ่ง

ที่นี่คือร้านค้าแห่งหนึ่งที่กองทัพเคยเคลื่อนพลผ่าน ซึ่งในเวลานี้ข้างนอกเต็มไปด้วยซากศพซอมบี้ที่กองพะเนินจนปิดประตูใหญ่ของร้านค้าเอาไว้หมด

ป้ายร้านข้างนอกเขียนว่า ‘ร้านดอกไม้สด XX’ หวาสินค้าที่วางโชว์ในร้านค้ากลับเป็นमितชนิดต่าง ๆ มีกระทั่งเครื่องมือที่ใช้สำหรับลับमित มิตเลียนแบบหลากหลายชนิด รวมถึงอาวุธ ไม่เกี่ยวข้องกับป้ายชื่อข้างนอกเลยสักนิด

เฮोजึงรีบเดินไปทั่วร้าน กวาดของทุกอย่างจนเกลี้ยง ก่อนกอดเจ้ากอนเป้งกลับเข้าห้วงมิติ

ฟางหวาที่ได้ข่าวรีบเข้ามาในห้วงมิติทันที ก่อนจูงมือเฮोजึงหายวับออกมาที่ตึกหลังเดิมอีกครั้ง

“เอาของมาหมดแล้วเหอะครับ”

“อืม ส่วนใหญ่เป็นของเลียนแบบ แต่ว่าในนั้นมีของดีอยู่เยอะเลย”
สภาพจิตใจของเฮ้อจื่อจึงดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อาวุธสองชิ้นที่พวกเขาเอามา
จากฐานที่มั่นก่อนหน้านี้ถูกนำมาใช้ตอนกวาดล้างซอมบี้ในเขตที่פקเมื่อครู
ปลายดาบยุโรปของฟางห่าวถึงกับหักไป ถ้าเขาไม่ไวพอที่จะเบี่ยงตัวหลบ
คมดาบที่ด้งกลับมา ป่านนี้คงโดนอาวุธตัวเองทำร้ายเข้าแล้ว

แม้แต่ดาบใหญ่ของเขาเองก็มีรอยบิ่นตรงใบดาบหนึ่งจุด อาวุธที่เพิ่ง
ได้มาใหม่นี้จึงนับว่าเอาไวใช้แทนกันได้พอดี

ตลาดนัดสไตร์เรียบาย

เอ๋อจ๊อจ้งเลือกมิดพกสามแฉก¹ จากของที่เพิ่งได้มายื่นให้ฟางห่าว ส่วนตัวเขาเลือกมิดกฐา² หนึ่งเล่ม อาวุธทั้งสองนี้เหมาะกับวิชายุทธ์ที่พวกเขาแต่ละคนเลือกฝึกได้พอดี ซ้ำยังเป็นของแท้ที่ไม่รู้ว่าเจ้าของร้านไปหามาจากไหน และถึงอาวุธส่วนใหญ่ที่ได้มาในครั้งนี้จะเป็นสินค้าเลียนแบบ แต่คุณภาพของเลียนแบบพวกนี้ก็กลับดีอย่างเห็นได้ชัด เยี่ยมยอดกว่าอาวุธต่างๆ ที่พวกเขาเคยเห็นในฐานที่มั่นด้วยซ้ำ

ฟางห่าวพลิกดูมิดพกสามแฉกในมือเข้าไปเข้ามาด้วยความดีใจ ก่อนเก็บเข้าไปในห้วงมิตโดยวางไว้ในที่ที่สามารถหยิบใช้ได้ตลอดเวลา แล้วโยนดาบยุโรปหักทิ้งไปตรงมุมหนึ่งในห้วงมิตพร้อมกับดาบบินเล่มนั้นของเอ๋อจ๊อจ้ง

“ใกล้ถึงเวลาแล้ว เรารีบลงไปกันเถอะ” เอ๋อจ๊อจ้งเองก็เก็บมิดกฐาเล่มนั้นเข้าไปในห้วงมิตตรงที่ที่หยิบสะดวกที่สุดก่อนมองลงไปด้านล่าง

ทั้งสองคนหอบหิ้วรางวัลสงครามครั้งนี้ลงไปข้างล่าง พวกเขาจอดรอไว้ตรงทางเข้าอาคาร เมื่อพวกเขาลงมา คนที่ลงมือค่อนข้างไวก็ชนทรัพยากรที่รวบรวมได้ออกมาแล้วเช่นกัน

¹ มิดพกที่ใบมิดแยกเป็นสามแฉก บางเล่มแฉกทั้งสามก็บิดเป็นเกลียว

² มิดของชาวเนปาล มีลักษณะโค้งไปด้านล่าง เหมาะกับงานลับ

ครั้งนี้พวกเขาส่งจิ้งจอกไม่ได้เก็บทรัพย์สินทั้งหลายเข้าไปในห้วงมิติ เพราะสิ่งที่ได้จากในตึกไม่ได้มากอะไรจึงไม่จำเป็นจะต้องเสแสร้งว่าตัวเองดวงช่วย

แต่สองคนที่เดินตามหลังพวกเขากลับตั้งตาดูสายตาดูอยู่บ้าง เนื่องจากพวกนั้นหัวเราะเพียงงูที่ดูเบา ๆ ออกมาไม่ถึงครึ่ง ส่วนกระเป๋ากับที่สะพายอยู่ก็ดูไม่ต่างจากตอนก่อนจะเข้าตึก ทว่าสีหน้าของพวกเขากลับดูไม่ค่อยอัปโชคสักเท่าไร

ฟางท้าวที่หนึ่งข้างคนขับขมวดคิ้วมองสองคนข้างหน้าด้วยความอยากรู้อยากเห็น “จิ้งจอก เราเคยเจอคนพวกนั้นมาก่อนหรือเปล่า”

เฮ่อจิ้งจอกเองก็รู้สึกว้าวสองคนนั้นเหมือนจะคุ้นตาดูอยู่บ้าง ทว่ากลับนึกไม่ออก กระทั่งขับรถมาถึงทางเข้าเขตที่พักอาศัยเพื่อรวมตัวกับคนอื่น ๆ จู่ ๆ ดวงตาของฟางท้าวสว่างวาว เขายับมือกระชับที่ข้างหูเฮ่อจิ้งจอก “คนเมื่อกี้ใช้คนในกล่องวงจรปิดที่ศูนย์การค้า XX หรือเปล่าครับ คนที่พี่บอกว่าอาจมีพลังพิเศษห้วงมิตินะ”

เฮ่อจิ้งจอกเลิกคิ้ว เมื่อนึกเรื่องนั้นออกก็พยักหน้า “เหมือนจะเป็นเขานั่นละ”

“มิน่า พวกเขาถึงไม่ค่อยหิบบอะไรมาด้วย คงเก็บไปแล้วสินะ”

ไม่รู้ว่าเพื่อนในทีมของเขาหรือเปล่าว่าคนคนนี้มีพลังพิเศษห้วงมิติ ทว่าดูจากสีหน้าเรียบนิ่งของอีกฝ่ายแล้วน่าจะรู้

แต่ละกลุ่มทยอยกลับมายังจุดรวมพล รถข้างหลังที่ขับเข้ามามีผู้รอดชีวิตหลายคนที่ยังคงช่วยเหลือติดรถมาด้วย ทุกครั้งที่กองทัพออกปฏิบัติการก็จะช่วยเหลือผู้รอดชีวิตแล้วพากลับฐานที่มั่น หากคนที่ขับรถมาร่วมปฏิบัติการช่วยเหลือผู้รอดชีวิต ทางกองทัพอจะหักลบจำนวนทรัพย์สินที่เรียกเก็บโดยยึดตามจำนวนคนที่ช่วยได้ ดังนั้นเมื่อใครพบเจอผู้รอดชีวิตจึงยินดีจะพากลับไปด้วย

ผู้เคราะห์ร้ายหลายรายถูกขังอยู่ในบ้านตัวเองเกือบหนึ่งเดือน ชีวิตในแต่ละวันตกอยู่ท่ามกลางความหวาดผวา ต้องฟังเสียงซอมบี้คำรามจากข้างนอก ทั้งยังเห็นเงาร่างของพวกซอมบี้เดินเตร็ดเตร่ไปมาอยู่ข้างล่าง

ความกดดันเหล่านี้ทำให้สภาพจิตใจของพวกเขาแทบพังทลาย หากครั้งนี้ กองทัพไม่ได้ออกมาปฏิบัติการบริเวณนี้และส่งพวกเขาส่งไปรวบรวม ทรัพยากร เกรงว่าไม่นานชีวิตของคนพวกนี้คงจบสิ้นแน่

หลังจากมั่นใจว่าทุกคนมาครบแล้ว ขบวนการจึงขับออกจากเขต ที่พักอาศัยเพื่อมุ่งหน้าไปยังตำแหน่งที่กองทัพปฏิบัติการ แม้กองทัพจะ เคลื่อนพลได้ไม่เร็วนัก แต่เวลานี้ได้เคลียร์พื้นที่ตรงถนนเส้นหนึ่งเรียบร้อยแล้ว อีกทั้งยังสร้างปราการกันพวกซอมบี้ที่แหกกันมาเพราะได้ยินเสียงเอาไว้ ด้านหนึ่งแล้วเช่นกัน ซึ่งกำลังพลต่างก็พักผ่อนกันอยู่ตรงนั้น

หลายทีมที่ช่วยเหลือผู้รอดชีวิตมารีบพาคนไปส่งที่กองทัพเพื่อลง ทะเบียน...ในบรรดาคนที่กองทัพนำมาด้วยมีบรรดาทุกผู้รอดชีวิตโดยเฉพาะ

หลังจากจอดรถเรียบร้อยแล้ว สมาชิกแต่ละทีมทยอยลงจากรถไปพัก กินข้าว จากนั้นก็เริ่มตั้งตลาดนัดชั่วคราว ไข่แล้ว สร้างตลาดนัดชั่วคราว เพื่อนำทรัพยากรที่เพิ่งรวบรวมได้มาแลกเปลี่ยนกัน โดยจะแลกเปลี่ยนกับ ของที่มีประโยชน์ต่อตัวเองมากกว่า

ฟางห่าวเพิ่งเคยเห็นตลาดนัดชั่วคราวแบบนี้เป็นครั้งแรก

เฮ่อจื่อจึงนำเครื่องครัวที่ไม่จำเป็นสำหรับพวกเขาใส่ในกระเป๋าใบให้ เรียบร้อย ลีอกรถ แล้วรีบร้อนเดินไปหาฟางห่าวที่คาบซ็อกโกแลตไว้ในปาก จากนั้นค่อยเดินไปดู ‘แผงลอย’ ของคนอื่นด้วยกัน

บรรดาแผงลอยทั้งหลายนี้ไม่ว่าอะไรก็มีหมด แต่ส่วนใหญ่ล้วนเป็น ของที่พวกเขาไม่ได้ใช้อย่างรองเท้าเด็ก ชุดเดรส แล้วก็...ชุดชั้นในสตรี

พวกเขามองดูกองชุดชั้นในสตรีแสนเชือกที่วางอยู่ตรงหน้าผู้ชาย ร่างใหญ่กำยาคคนหนึ่งอย่างกระอักกระอ่วน ชายคนนั้นยิ้มแฉ่งพาลงชุกทรวง ที่มีแค่ขอบนอกมาให้พร้อมโบกไปมา “ของดีเลยนะ! ซื้อกลับบ้านที่มันไป จีบสาวหรือเอาใจภรรยาสักตัวสิ!”

ผู้ชายที่ซื้อรองเท้าเด็กอยู่ด้านข้างหัวเราะ “ยกทรงคุณใหญ่เกินไป ทุกวันนี้คนคัพดีดอดอยากจนเหลือคัพเอกันหมดแล้ว ตัวใหญ่ขนาดนี้ซื้อ กลับไปใครจะใส่ได้เล่า”

คนที่ได้ยินบทสนทนาของสองคนนั้นอดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้ ทำให้

บรรยากาศเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทันที

เฮोजื่อจ้งหันหลังเดินเลี้ยวแผงลอยประหลาดเหล่านั้น ก่อนใช้
เครื่องครัวแลกตะปูกองใหญ่จากร้านขายอุปกรณ์ดีไอวาย

ของพวกนี้ที่อ่านภาพแกร่งกล้ากว่าไม้ไผ่ใช้เป็นอาวุธลับของเฮोजื่อจ้ง
ได้ แถมยังเอากลับมาใช้ประโยชน์ต่อได้อีก ตราบใดที่ไม่รังเกียจหรือกลัว
สนิมขึ้นนะ

ทั้งสองเดินกลับมาที่รถของตัวเองหลังเดินจนทั่ว จากนั้นก็กิน
ซ็อกโกแลต หมูแผ่น และสลัดผลไม้ที่ฟางห่าวหั่นไว้ตั้งแต่หัววันเพื่อเสริม
พลังงานรอบปฏิบัติการครั้งถัดไป

ปฏิบัติการครั้งนี้ยาวนานถึงสองวันเต็ม จากนั้นกองทัพนกกองกำลัง
แยกย้ายกันกลับ

นอกจากช่วงบ่ายของวันที่สองซึ่งมีซอมบี้กลายพันธุ์ระดับสองฝ่า
แนวกระสุนเข้ามาจนเกือบเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เรื่องอื่นก็ล้วนเป็นไป
ด้วยความราบรื่น และที่ทำให้พวกเฮोजื่อจ้งรู้สึกเสียดายอยู่บ้างคือ ใน
ระหว่างที่ปฏิบัติการพวกเขาไม่ได้ผ่านร้านเครื่องหยกหรือร้านอัญมณีเลย
แต่พวกเขาสองคนก็ ‘ร้อน’ เอาคริสตัลจากซอมบี้ที่กองทัพสังหารกลับมา
ไม่น้อย

กลุ่มคนขับรถมุ่งหน้ากลับฐานที่มั่นกันอย่างเอิกเกริก แต่ละทีม
ที่ออกมาในครั้งนี้นั้นของกลับไปเต็มคันรถแทบจะทุกคัน อย่างตอนนี้ รถ
คันที่ขับอยู่ข้างเฮोजื่อจ้งบังเอิญเจอถังระเบิดที่สำเร็จรูปที่ยังไม่ได้แกะ
ตั้งหลายสิบลังในห้องชุดห้องหนึ่ง ตอนคนพวกนั้นหัวของลงจากตึกทำเอา
หลาย ๆ คนอิจฉาตาร้อน

น่าเสียดายที่ไฟฟ้าในเขตเมืองดับหมด ทำให้ของในตู้เย็นของทุกบ้าน
เสีย ไม่อย่างนั้นของที่ทุกคนเก็บได้จะมีมากขึ้นอีก

ขบวนรถพากันขับเข้าไปในฐานที่มั่นอย่างเกรียงไกร ระหว่างทางเจอ
รถที่กำลังหนีไปฐานที่มั่นอยู่ประปราย เมื่อเห็นวารถของกองทัพพากองกำลัง
มาด้วยก็รีบขับตามไปยังฐานที่มั่นเพื่อหาที่หลบภัย

กระทั่งขบวนรถมาถึงฐานที่มั่น รถที่ตามมาข้างหลังก็เพิ่มขึ้นจาก

สี่สิบกว่าคันเป็นร้อยกว่าคัน ยังดีที่เมื่อมาถึงฐานที่มั่นผู้คนเหล่านี้ก็แยกกันไปตามส่วนต่าง ๆ

เส้นทางสำหรับออกไปปฏิบัติภารกิจย่อมเป็นอีกเส้นทางหนึ่ง ส่วนรถที่เพิ่งมาถึงฐานที่มั่นก็ต้องใช้เส้นทางคนละสายกัน สำหรับรถของกองทัพนั่นแน่นอนว่าต้องเข้าช่องทางพิเศษโดยเฉพาะ

หลังลงทะเลเบียดเสร็จ เฮ่อจื่อจิ้งกับฟางหัวารู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าคนที่มาถึงฐานที่มั่นไม่จำเป็นต้องอยู่ในเขตเฝ้าระวังยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว หลังประตูใหญ่ข้างจุดลงทะเลเบียดมีห้องเล็กๆ ที่เพิ่งสร้าง คนที่ลงทะเลเบียดแล้วจะต้องต่อแถวเข้าห้องนี้ ให้เจ้าหน้าที่ของฐานมาเจาะเลือดเพื่อตรวจสอบ

การตรวจนี้ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ภายในช่วงเวลานี้ทุกคนจะต้องรออยู่ในรถของตัวเอง หากผลการตรวจสอบไม่มีปัญหาก็สามารถขับเข้าไปในฐานที่มั่นได้หลังทำการฆ่าเชื้อรถเรียบร้อยแล้ว

“ตรวจไวรัสได้แล้วหรือครับ” งั้นก็ประหยัดเวลากว่าเมื่อก่อนเยอะเลย” ฟางหัวค่อยๆ ปลดสายสิริขาวออกมาจากปลายนิ้วที่ละนิด บาดแผลบนนิ้วของเฮ่อจื่อจิ้งก็ฟื้นฟูในช่วงพริบตา ระหว่างออกค้นหาทรัพยากรร่างกายมักถูกกระแทกเป็นครั้งคราวจนมีรอยฟกช้ำ ซึ่งทั้งหมดนี้พลังพิเศษรักษาของฟางหัวสามารถแก้ไขได้อย่างง่ายดาย ซึ่งถ้าดูจากจำนวนแผลเป็นบนร่างกาย พวกเขาถือว่ามีสภาพร่างกายสมบูรณ์ไร้รอยขีดข่วนที่สุดในบรรดาคนที่ออกไปทำภารกิจครั้งนี้แล้ว

“ไวรัสนี้ติดต่อกันเร็วจะตาย คงตรวจได้ไม่ยากหรอก” ที่ยากคือต้องคอยตรวจสอบซ้ำๆ เพื่อให้แน่ใจในวิวัฒนาการของไวรัสตัวนี้ รวมถึงศึกษาวิธีการรักษาโรคระบาดนี้ด้วย

“ต่อไปจะเข้าออกได้สะดวกขึ้นสินะครับ” ฟางหัวแกะถุงมันฝรั่งแผ่นอย่างอารมณ์ดี จากนั้นก็โยดใส่ปากเฮ่อจื่อจิ้งสองแผ่น ส่วนตัวเองกินแผ่นเดียว

ในห้วงมิติมีขนมอยู่มากมายจนน่าตกใจ แถมในฐานที่มั่นก็ยังไม่มีการขายคริสต์ลในตอนนี้ ถ้าไม่กินของพวกนี้เองจะให้เก็บไว้เป่ลือกที่ไปตลอดหรือไม่

ระหว่างที่พวกเขากำลังรอผลทดสอบก็มีเจ้าหน้าที่จากกองทัพลายคน

หอบไปปลิวิบีกใหญ่เดินมายังขบวนรถที่จอดรออยู่ แล้วหยอยแจกไปปลิวิไปทีละคัน

ฟางท่าวลดหน้าต่างรถลงแล้วรับมาสองแผ่น พบว่าบนไปปลิวิพิมพ์เนื้อหาเกี่ยวกับการใช้น้ำให้ปลอดภัยรวมถึงสถานที่แจกจ่ายยาเม็ดดำเชื้อในน้ำ “เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่าครับ”

เมื่อเห็นฟางท่าวถาม นายทหารที่เดินไปได้ไม่ไกลก็หยุดฝีเท้าพร้อมกับตอบพวกเขาว่า “ต่อไปเวลาต็มน้ำให้ทำตามที่เป็นไปปลิวิเขียนก็จะเป็นอะไร แต่อย่าต็มน้ำที่ไหนมั่วซั่วเด็ดขาด โดยเฉพาะตอนที่พวกคุณออกไปทำการกิจข้างนอก” พวกเขาขึ้นกรานไม่ยอมพูดรายละเอียด แล้วหันเดินไปรถคันข้างหลัง

ผ่านไปไม่นานผลตรวจก็มาถึงมือ ผลคือเลือดของพวกเขาไม่มีปัญหาอะไร

หลังขึ้นรถเข้าประตูใหญ่จะพบลานเล็ก ๆ ที่มีรถหลายคันจอดอยู่ด้านหน้า ทั้งหมดเป็นคนจากแต่ละทีมที่มาส่งภารกิจและตรวจนับทรัพยากร

พวกเขาถือโอกาสระหว่างที่คนข้างหน้ายังคงเข้าแถวรอส่งภารกิจเสียฟุ้งข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับไปปลิวิ ได้ความว่าเมื่อวานขึ้นนี้มีคนในฐานที่มั่นกลายเป็นซอมบี้กะทันหัน

ตั้งแต่ฐานที่มั่นวิจัยวิธีการตรวจหาไวรัสซอมบี้ในเลือดสำเร็จ การตรวจสอบเวลาเข้าเมืองอีกครั้งจึงง่ายดายขึ้นมาก แต่หลังจากเกิดเรื่องในคืนวานขึ้น ทุกคนเลยคิดว่าเป็นเพราะการตรวจเลือดมีปัญหาทำให้มีคนติดไวรัสซอมบี้เข้ามาในฐานที่มั่น ทว่าหลังตรวจสอบแล้วกลับพบว่าคนที่กลายเป็นซอมบี้ไม่เคยออกจากฐานที่มั่นเลย!

หลังจากตรวจสอบอยู่หลายหน ผู้คนก็พุ่งความสนใจไปที่เรื่องการใช้น้ำ ตอนที่เด็กในครอบครัวนั้นต็มน้ำดันไม่ระมัดระวังไปต็มน้ำดิบเข้าผลคือกลายเป็นซอมบี้มากัดพ่อแม่จนทำให้ทั้งบ้านกลายเป็นซอมบี้ทั้งหมด

หากเพื่อนบ้านไม่เห็นตอนเด็กนั้นต็มน้ำพอดี เกรงว่าคงจะหาสาเหตุไม่พบ

เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว แต่การกลายเป็น

ซอมบี้ไม่มีกฎตายตัว และเกิดขึ้นในฐานที่มึนนาน ๆ ครั้ง แถมยังมีคนที่กลายเป็นซอมบี้หลังออกไปทำภารกิจจนเข้าใจผิดว่าลักษณะทางกายภาพของแต่ละคนมีผลต่อระยะพักตัวของไวรัสซอมบี้ ระยะเวลาในการกลายเป็นซอมบี้จึงมีทั้งสั้นและยาวต่างกันไป

เมื่อถูกคนอื่นหยิบทรัพยากรไปจากรถของตัวเองถึงเจ็ดส่วน ทุกคนต่างก็รู้สึกปวดแปลบในใจ แต่นี่เป็นเรื่องที่พวกเขาทำอะไรไม่ได้ เพราะทั้งหมดกำหนดมาตั้งแต่ตอนรับภารกิจจึงจำต้องยอมรับอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เมื่อทั้งสองส่งมอบทรัพยากรเสร็จแล้วก็รับบัตรผ่านและขับรถเข้าไปในฐานที่มั่น กลับเห็นว่าทรัพยากรที่ขนออกมาจากรถสองคันนั้นเหลือเพียงส่วนเดียว

พวกเขาจารถสองคันนี้ได้ เพราะหนึ่งในนั้นคือผู้ขายคนที่ได้บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาจำนวนมาก แต่สิ่งที่วางอยู่บนรถในตอนนี้กลับไม่มีบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแม้แต่ซองเดียว

ส่วนรถอีกคันคือรถที่ได้ของมาน้อยทุกครั้งจนน่าสงสาร ของที่พวกเขาเอาออกมาทั้งหมดคือของใช้ในชีวิตประจำวัน แทบไม่มีเสบียงเลยแม้แต่หน่วย

เขोजึงจำได้ว่ารถคันหลังมีผู้มีพลังพิเศษหัวงมิตคนนั้นอยู่ เช่นนั้นแล้วเกรงว่ารถคันหน้าก็จะมีผู้มีพลังพิเศษหัวงมิตอยู่ด้วยเหมือนกันสินะ

หนูซอมบี้

การมีพลังพิเศษห้วงมิติ อยู่กับตัวในยุควันล้านโลกไม่ใช่ปัญหา แต่ถ้าใช้พลังห้วงมิติระหว่างทำภารกิจร่วมกับทางการแล้วไม่จัดการร่องรอยให้ดี... คงต้องระวังตัวไว้ เพราะทางการไม่ได้โง่ หากเกิดขึ้นนานๆ ครั้งก็พอจะมองว่าพวกคุณโชคไม่ดีที่เก็บของได้น้อยได้ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ทุกครั้ง รวมถึงมีคนเห็นทรัพยากรที่พวกคุณรวบรวมได้ในระหว่างปฏิบัติการ...เช่นนั้นก็ต้องถูกคนจับตามองแน่นอน

รับภารกิจเหมือนกัน ถือสิทธิ์อะไรถึงได้จ่ายให้กองทัพน้อยกว่า เพราะอาศัยที่ตัวเองเป็นผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติ อีกอย่างคนที่คอยบอกความลับให้ฐานที่มั่นมีไม่เคยขาด ยิ่งกว่านั้นผู้มีพลังพิเศษไม่ได้มีแค่คนธรรมดา หลังจากวันล้านโลก คนในกองทัพจำนวนไม่น้อยได้รับพลังพิเศษมาเหมือนกัน

ถึงผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติจะมีไม่มาก แต่ก็ไม่ได้น้อยเช่นกัน และในกองทัพนั้นก็มีคนที่มีความสามารถนี้อยู่

ขณะที่พวกเธอจู่โจมจู่โจมประตูดใหญ่ของฐานที่มั่น หน่วยติดอาวุธครบมือสองทีมก็เข้าไปล้อมรถสองคันที่จงใจส่งทรัพยากรให้น้อยเกินไปพร้อมกับควบคุมตัวสมาชิกบนรถคันนั้นไว้ทั้งหมด

น้ำเสียงปนร้อนตัวถามขึ้นมาดังลั่น “พวกคุณมีสิทธิ์อะไรมาจับผม!”

“ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบด้วยครับ” ขณะพูด ปลาย

กระบอกปืนก็จ่ออยู่ตรงขมับของชายคนนั้น

หลังขับรถคันใหญ่พุ่งพรวดมาถึงได้สติกลับมา บนใบหน้าฉายแววกังวลเล็กน้อย “พวกเขาเจออะไรเข้าแล้วใช่ไหมครับ”

“สองคนนั้นทำตัวใจแข็งเกินไป” เฮอจี้จิ้งสงสัยว่าฐานที่มั่นคงวิจัยและสร้างเครื่องมือสำหรับตรวจจับผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติได้แล้ว แม้จะยังเป็นเครื่องมือขั้นต้น แต่อย่างน้อยก็น่าจะตรวจสอบได้ว่าใครมีห้วงมิติ ถึงได้ทำการสอบสวนแบบนี้

ถ้าเขาจำไม่ผิด ซาติก่อนหลังเกิดวันสิ้นโลกประมาณสี่เดือน ทางการสร้างเครื่องมือที่แค่เดินผ่านก็สามารถสแกนดูว่าคนคนนี้มีพลังพิเศษห้วงมิติหรือไม่ได้ รวมถึงอุปกรณ์ที่สามารถตรวจสอบทรัพยากรในห้วงมิติด้วย

“พี่ว่า...ถ้าพวกเขาไม่ตามไป คนพวกนั้นจะยิ่งไหมครับ” อย่างไรก็ตามทุกคนก็มาจากยุคแห่งความสงบ ไม่มีใครอยากใช้ยุทธโศภนกรรมของประเทศหันมาเล่นกระสุนสังหารคนโดยไม่แยกแยะผิดถูกหรอก

เฮอจี้จิ้งยิ้ม “วางใจเถอะ ต่อให้คนพวกนั้นไม่ตามไป พวกเขาก็ไม่ยิงเพื่อบังคับพาตัวไปหรอก ฉันสงสัยว่าตอนที่พวกเขาออกไปทำภารกิจกับกองทัพคงจะไม่ได้ทำแบบนี้แค่ครั้งสองครั้ง พอทำบ่อย ๆ เข้าถึงได้ถูกคนเอาไปรายงานแล้วคอยจับตาดูนั่นแหละ”

ถนนหนทางที่ทั้งสองค่อย ๆ ขับรถเข้าไปเต็มไปด้วยผู้คน เนื่องจากมีเต็นท์และแผงลอยกินพื้นที่เต็มสองข้างทาง ทำให้รถขับแทบไม่ได้เลย

พลันเกิดเสียงฮือฮาในฝูงชนขึ้น หลายคนชี้รถคันที่อยู่ข้างหน้าหลวงพุดอะไรบางอย่างด้วยความประหลาดใจ ระหว่างรถคันนั้นกับรถของเฮอจี้จิ้งมีรถสองคันคันกลาง พวกเขาดูเหมือนจะไม่เห็นว่าคนในรถคือใคร แต่จากปากคนที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ข้างทางก็พอจะได้ความมาบ้าง

“...ดาราตังนี่นา!”

“โอเวอร์ลอร์ด...มันคืออะไรกัน...”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งแซ่ทำให้เฮอจี้จิ้งถึงกับกระตุกมุมปาก อัลเลนไวอย่างที่เกิดขึ้น ๆ ก่อนหน้านั้นเขาเคยได้ยินว่าโอเวอร์ลอร์ดคือทีมเก่าแก่ที่จัดตั้งขึ้นในช่วงแรกของวันสิ้นโลกตั้งแต่ทางการอนุญาตให้จัดตั้งทีมได้

ทีมส่วนใหญ่ที่จัดตั้งพร้อมกันในตอนนั้นทยอยกันไปไม่รอด บ้างถูกทีมอื่นกลืนรวม บ้างก็เพราะมีคนน้อยเกินไปจนอยู่ต่อไม่ได้ หรือเกิดความขัดแย้งภายในจนแตกแยก มีเพียงโอเวอร์ลอร์ดที่ยังคงอยู่อย่างเข้มแข็งมาโดยตลอด ทั้งยังจัดซื้อกับทีมเล็กใหญ่มากมายจนกลายเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในฐานที่มั่นไม่น้อย

เป็นอย่างที่คิดจริง ๆ ดูท่าชื่อเสียงของพวกเขาได้แพร่สะพัดออกไปแล้ว

เฮ้อจ้อจ้จรู้ว่าหัวหน้าทีมโอเวอร์ลอร์ดคืออัลเลน ทว่าผู้อยู่เบื้องหลังจริง ๆ กลับเป็นผู้จัดการส่วนตัวที่ช่วยผลักดันให้เขามีชื่อเสียงในช่วงก่อนวันสิ้นโลก โดยอาศัยวิธีการสารพัดผลักดันอัลเลนให้กลายเป็นดาราเจ้าบทบาทได้อย่างราบรื่นในวงการบันเทิง

ไม่ว่าหลังเกิดวันสิ้นโลกก็ยังสามารถทำให้ทีมโอเวอร์ลอร์ดมีชื่ออยู่ในแนวหน้าของกลุ่มทหารรับจ้างได้ ซึ่งไม่ง่ายเลยจริง ๆ

ฟางท่าวฟังคนด้านนอกวิพากษ์วิจารณ์พลางยกมือปิดปากหาวหอด
ดาราคนนั้นอีกแล้ว คนพวกนี้บ้าดารากันไม่รู้จักเหนื่อยจริง ๆ ก่อนวันสิ้นโลกก็ตามดารา ทำไมหลังเกิดวันสิ้นโลกแล้วยังตามดารายู่อีกนะ

เขากวาดตามองฝูงชนนอกหน้าต่างไปเรื่อยเปื่อยก่อนที่จะสายตาจะไปหยุดอยู่ที่ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอายุยังไม่มาก ชายคนนั้นผอมมาก บางทีคงไม่ใช่คนอ้วนอะไรตั้งแต่ก่อนวันสิ้นโลก พอต้องใช้ชีวิตในยุคนี้เลยยิ่งดูเหมือนผ่านความยากลำบากมามาก จนทำให้ใบหน้าซูบตบแต่งร้านนั้นดูเหมือนมีเพียงดวงตาที่ยังคงใหญ่พอจะสะกดตาอยู่บ้าง

ฟางท่าวไม่รู้จักคนคนนี้ แต่กลับรู้สึกดวงตาของเขาดูคุ้น ๆ อย่างบอกไม่ถูก...ชายหนุ่มวัยยี่สิบคนนั้นสะพายกระเป๋าเป้ใบใหญ่ไว้ด้านหลัง สีหน้าในเวลานี้ทั้งตื่นเต้น ทั้งประหลาดใจ ทั้งยังมีแว่กวาดหวังรอคอย ขณะมองไปยังรถคันข้างหน้าทีคนชี้

พวกตามดาราก็แล้วว เดว่าคงจะเป็นแฟนคลับภาพยนตร์ของอัลเลนอะไรนั่นจากช่วงก่อนวันสิ้นโลกสินะ

ฟางท่าวละสายตาก่อนมองไปยังกระจกหน้ารถ ทันใดนั้นก็ฉุกคิด

ได้ว่าทำไมถึงได้รู้สึกคุ้นเคยดวงตาคู่นั้น!

“ตานั่น...”

“เป็นอะไรไป” เช่อจื่อจิ่งเห็นว่าจู่ ๆ ฟางห่าวก็หุบโทรศัพท์มือถือที่ไม่ได้ใช้นานแล้วออกจากห้วงมิติ ก่อนใช้หน้าจอสีดำสนิทของมันเป็นสองตัวเอง

“เปล่าครับ ผมแค่จะดูตาตัวเอง”

“ข้างบนก็มีกระจกไม่ใช่เหรอ” เช่อจื่อจิ่งยิ้มพลางชี้ไปยังกระจกมองหลังที่อยู่เหนือศีรษะพวกเขา

ฟางห่าวหน้าแดง ก่อนขยับไปมองตัวเองในกระจก “โห คล้ายกันนิด ๆ แะ แต่ก็ไม่ได้เหมือนมากขนาดนั้น” เนื่องจากผู้ชายคนนั้นไม่ค่อยมีเนื้อหนังบนใบหน้า ทั้งยังมองโอดอลในวันวานด้วยสีหน้าคาดหวังรอคอย จึงทำให้ดวงตาคู่นั้นดูกลมโตจนทางตายกขึ้น

ส่วนของฟางห่าว เกิดมาดวงตาก็เป็นแบบนี้แล้ว...

“จื่อจิ่ง ตาผมโตมาเลย...ดูไม่ค่อยเหมือนผู้ชายหรือเปล่า” ฟางห่าวกลับมา นั่งบนเบาะ แล้วมองเช่อจื่อจิ่งด้วยสีหน้าจริงจังระหว่างขอคำยืนยันจากเขา

เช่อจื่อจิ่งหุบยิ้มแล้วหันไปมองฟางห่าว จากนั้นก็ยกมือขึ้นหยิกแก้มอีกฝ่าย “ไม่ชอบที่ตัวเองตาโตเหรอ” เขาเคยได้ยินแต่คนไม่ชอบที่ตัวเองตาเล็ก

ฟางห่าวหน้าแดงกำ ก่อนหันหน้าไปด้านข้าง “ตอนเด็ก ๆ ผู้ใหญ่บอกว่าน่ารัก...ก็ถือว่าแล้วไป แต่พอโตมา ยังมีคนพูดแบบนี้อีก...” โดยเฉพาะตอนเรียนมหาวิทยาลัยและทำงานพาร์ตไทม์ก็ถูกเพื่อนร่วมชั้นผู้หญิงและพี่ ๆ ที่ทำงานแซวแบบนี้ ทำให้เขาทีกักกว่าผู้ชายแมน ๆ น่าจะไม่ชอบแบบนี้

“ฉันชอบนะ”

ใช่แล้ว เขาชอบมาตลอด หลังจบบัณฑิตพลายดวงตาคู่นั้นก็ปรากฏอยู่ในความฝันของเขาบ่อยครั้ง ยิ่งนานวันยิ่งลืมไม่ลง

ความยุ่งเหยิงในใจของฟางห่าวพลันสลายไป เขายิ้มไม่หุบ ก่อนค่อย ๆ เอนศีรษะพิงโหลเช่อจื่อจิ่ง ลักยิ้มบนแก้มเผยออกมาอีกครั้ง

ในเมื่อจื่อจิ่งชอบ ฉันฉันก็จะไม่รังเกียจมัน! ต่อให้ใครมาพูดว่าดูสาว

คู่น่ารัก ขอแค่จื่อจ้งชอบแล้วคิดว่าน่ารักก็เป็นน่ารัก!

ส่วนคนที่เห็นข้างทางเมื่อครู่ ฟางห่าวโยนทิ้งเข้ากลีบเมฆไปนานแล้ว

“ปรนนิบัติพี่ให้ดี ๆ ถ้าทำให้พี่สบายตัว ยังไงก็ไม่ปล่อยให้นายลำบากหรอก”
มีนารังเกียจของผู้ชายคนหนึ่งลูปไล่เส้นผมของคนที่ถูกเขาตรึงหน้า ก่อน
ขยับกายให้รุนแรงขึ้นพลางหรีตอย่างสบายอารมณ์

ใบหน้าของไต้จวินเผยยิ้มยั่วยวน และปรนนิบัติผู้ชายคนนั้นอย่าง
ว่าง่าย รอบนั้นนับว่าเขาช่วยเหลือที่ถูกจัดให้มาอยู่ร่วมห้องกับคนแบบนี้

โอเวอร์ลอร์ด...ทีมโอเวอร์ลอร์ด...เขายากเข้าทีมโอเวอร์ลอร์ด!
แต่เขาไม่มีพลังพิเศษและไม่มีความสามารถจะจัดการกับซอมบี้ หลังจาก
คนเหล่านั้นตาย แม้เขาจะได้กระเป๋าสตางค์ที่มีเสียบมากพอให้จ่ายค่าเช่าห้อง
ได้หนึ่งเดือน แต่กลับไม่มีรายได้หลังจากนั้น แล้วเขาจะประกอบตัวเองไป
จนถึงเวลาที่จะได้เจอกับเจ้าชายขี่ม้าขาวในฝันได้อย่างไร

ก่อนวันสิ้นโลก เขาคือดอกฝอยทอง¹ ดอกหนึ่งที่ได้แต่พึ่งพาคนอื่น
พึ่งพาผู้ชายที่มีกรรมงานเพื่อเลี้ยงชีพ ในเมื่อผู้ชายคนนั้นบอกว่าอยากเลี้ยงดู
เขา งั้นช่วงนี้ก็ปล่อยให้เขาเลี้ยงไปก่อนแล้วกัน...

น่าเสียดาย...ที่เฮ้อจื่อจ้งน่าจะตายไปแล้ว ไม่อย่างนั้นถ้าเขายังอยู่...
ฉันคงไม่ต้องทนลำบากมากมายขนาดนี้...ไม่สิ! คนธรรมดาที่ไม่มีพลังพิเศษ
ในวันสิ้นโลกจะเทียบกับผู้มีพลังพิเศษได้อย่างไร ต่อให้เฮ้อจื่อจ้งมีชีวิตอยู่
แต่ถ้าไม่มีพลังพิเศษก็ไม่มีทางเทียบกับอัลเลนได้อยู่ดี!

ก่อนวันสิ้นโลก เขาคือดาราที่คั่นหมิ่นต่างจับจ้อง หลังวันสิ้นโลก
เขาก็เป็นหัวหน้าที่ทีมใหญ่ แถมยังเป็นผู้มีพลังพิเศษ

มีทั้งหน้าตา ความสามารถ และอำนาจ ผู้ชายแบบนี้ต่างหากถึงจะ
คู่ควรให้แย่งมาเป็นของตน...

ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าครางเสียงต่ำแล้วหอบหายใจเอือกใหญ่ ด้วย
อารมณ์ที่ค้างเติ่งจึงผลักไต้จวินขึ้นไปบนเตียงก่อนขบกัดร่างกายเขาอย่าง

¹ เปรียบเปรยถึงคนที่พึ่งพาผู้อื่น ทำตัวเป็นกาฝาก

สะเปะสะปะ “เชี่ยเอ๊ย นี่ถ้ารู้มาก่อนว่าผู้ชายก็เข้าใจได้ขนาดนี้คงกินไปตั้งนานแล้ว...”

ดวงตาของไต้จวินเผยแววเย้ยหยัน ก่อนจะขยับเข้าไปในอ้อมแขนของอีกฝ่ายพลางยื่นมือไปจุดไฟทั่วร่างกาย “พี่...อย่าครับ ผมก็เจ็บเป็นนะ...”

เมื่อผู้อยู่อาศัยหลายคนที่อยู่อีกห้องได้ยินเสียงกระเจ้ากระงอเหมือนผู้หญิงจากข้างในก็อดตัวสั่นไม่ได้ พวกเขา mong ประตูปิดที่ประสิทธิภาพในการกันเสียงแย่แย่ขึ้นสุดด้วยสีหน้าบ่นยาก ทำไมพวกเขาถึงชวยขนาดนี้ ยุ่งกันมาทั้งวัน กลับมายังต้องมาเจออะไรแบบนี้อีก!

“ราย...รายงาน! กองร้อยที่สิบสองส่งข้อความกลับมาแล้ว พวกเขาเจอซอมบี้และสัตว์กลายพันธุ์ ขอกำลังเสริม!”

“ข้อความส่งมาเมื่อไหร่” วันนี้สัญญาณถูกรบกวนอย่างหาสาเหตุไม่ได้ต่อให้ใช้สัญญาณของกองทัพก็ยังคงถูกรบกวน ทั้งยังล่าช้ามาก

“น่าจะตอนหกโมงเย็นครับ”

“หกโมงเย็น? ตอนนั้นสามทุ่มแล้วนะ! ทำไมถึงเพิ่งได้รับสัญญาณขอความช่วยเหลือเล่า!”

เจ้าหน้าที่หลายคนรีบไปที่ฐานบัญชาการชั่วคราว แล้วรีบสั่งให้ติดต่อทันที

“รายงานครับ! พวกเราพยายามติดต่อกองร้อยที่สิบสองมาเป็นเวลาห้าชั่วโมงแล้วแต่ก็ยังไม่มีการตอบรับ ไม่รู้ว่าสถานการณ์แนวหน้าจะ...”

“รายงานครับ! หน่วยข่าวกรองจากแนวหน้าส่งข้อความมาแจ้งว่ามีฝูงหนูซอมบี้บุกเข้ามาในฐานที่มั่น!”

“กี่ตัว! มีมากขนาดไหน!”

“คาด...คาดว่าอย่างน้อยๆ ก็หลายพันตัวครับ...”

“มันมาจากไหนกัน เครื่องฟ่นไฟ ให้ทหารที่ประจำการแนวหน้าเตรียมเครื่องฟ่นไฟเลย! ปล่อยกระสุนไฟฟ้าตรงตาข่ายไฟฟ้าด้วย!”

หนึ่งเดือนหลังเกิดวันสิ้นโลก ฐานที่มั่นเมืองเอต้องตั้งรับกับการบุกโจมตีจากสัตว์ซอมบี้เป็นครั้งแรก ซึ่งสัตว์ที่บุกเข้ามาโจมตีคือหนูซอมบี้

ด้วยขนาดตัวที่เล็กเกินไปทำให้รั้วตาข่ายไฟฟ้าใช้ไม่ได้ผล หนูจำนวนมหาศาลพุ่งผ่านตาข่ายไฟฟ้าเข้ามาแล้วกระโจนใส่กองกำลังที่ประจำการอยู่ทันที

นายทหารประจำการที่ถือเครื่องพ่นไฟเริ่มทำการกวาดล้างอย่างไม่เลือกหน้า ทำให้หนูซอมบี้ระลอกนี้ถูกสกัดอยู่นอกกำแพง แต่หนูซอมบี้เคลื่อนไหวเร็วมากจึงสร้างความเสียหายให้กับกองทัพไม่น้อย

ทหารหลายนายที่ถูกกัดชิงฆ่าตัวตายเพื่อไม่ให้ตัวเองกลายเป็นซอมบี้หรือไม่ก็ถูกเพื่อนยิงตาย

“เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ กำลังพลบาดเจ็บเยอะเกินไปแล้ว”

“ในฐานะที่ฉันมีผู้มีพลังพิเศษตั้งหลายคนไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ให้พวกเขาไปประจำการ!”

“สายไปแล้ว อีกอย่าง...”

อีกอย่างต่อให้เรียกมา คนพวกนั้นจะเชื่อฟังเหมือนทหารชั้นหรือ

“นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของฐานที่มั่น! ต่อไปถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก ฐานที่มั่นจะต้องล่มสลายแน่!”

พอสิ้นเสียง ทั้งห้องก็เงียบกริบทันที

“แต่ถ้าให้คนพวกนั้นทำหน้าที่คุ้มกัน...พวกเขาจะต้องต่อรองเงื่อนไขสูงลิ่วแน่นอน”

“นั่นก็ยังดีกว่าไม่มีเลย จากที่ผมรู้มา พวกผู้มีพลังพิเศษธาตุไฟที่ผ่านการฝึกฝนมาแล้วมีความสามารถพอๆ กับเครื่องพ่นไฟขนาดย่อมทีเดียว แถมยังไม่ต้องยุ่งยากหาอุปกรณ์ เวลาพวกเขาลงมือก็ไม่ต้องรับผลกระทบอะไรเลยด้วย...”

คริสตัล?

“ตอนนี้ เพื่อความมั่นคงของฐานที่มั่นและเพื่อความอยู่รอด เรามีทางเลือกเดียวคือต้องยกเลิกข้อจำกัดบางประการ เปิดทางให้ผู้มีพลังพิเศษได้รับผลประโยชน์และความร่วมมือมากขึ้น” ชายที่นั่งอยู่ตรงกลางเอ่ยสรุปก่อนกวาดตามองไปรอบ ๆ

แม้คนในห้องจะไม่พอใจ แต่เมื่อกำลังพลต้องเผชิญหน้ากับความเสียหายใหญ่หลวง พวกเขาจึงต้องเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ ทว่าในใจกลับต่างวางแผนอย่างเงียบ ๆ เช่น จะใช้โอกาสนี้ผลักดันให้ผู้มีพลังพิเศษได้อาณัติตนคว้าผลประโยชน์ให้มากที่สุดได้อย่างไร...

การประชุมครั้งนี้ถูกจัดขึ้นอย่างเร่งด่วนในช่วงเช้ามืดของวันถัดมา หลังจากเหตุการณ์หนูซอมบี้บุก เมื่อทุกคนยืนยันแนชต์แล้วว่าหนูซอมบี้คือปัญหาที่แท้จริง จึงเริ่มต้นจัดสรรงานต่าง ๆ ภายในฐานที่มั่นกันใหม่อีกครั้ง จนเมื่อการประชุมสิ้นสุดลงโดยสมบูรณ์ ก็มีทหารนายหนึ่งรีบร้อนวิ่งมาถึงหน้าประตู “รายงานครับ!”

“เข้ามา มีเรื่องอะไร”

ทหารนายนั้นรีบเดินเข้ามาพร้อมกล่องใบหนึ่ง “รายงานครับ นี่คือสิ่งที่พลทหารเจอในสมอของหนูซอมบี้ระหว่างทำการกวาดล้างครับ”

ภายในกล่องขนาดเท่าฝ่ามือมีวัตถุคล้ายผลึกคริสตัลขนาดเล็กเท่าเม็ดถั่วเขียวที่ส่องประกายเมื่ออยู่ภายใต้แสงไฟ

“นั่น...ได้มาจากสมองหนูเหรอ”

“ใช่ครับ!”

คริสตัลซอมบี้ปรากฏออกมาตั้งแต่ช่วงแรก ๆ ของวันสิ้นโลก แต่เนื่องจากมันเติบโตในสมองซอมบี้ แคมเฝ้ากระดุกของซอมบี้ที่ถูกเผาแล้วฝังดินก็เป็นสีขาว ดังนั้นเมื่อคริสตัลเป็น ‘ซีเถ้า’ จึงสังเกตเห็นได้ยาก เว้นแต่คนขับรถขนย้ายเฝ้ากระดุกจะบังเอิญเจอเท่านั้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเครื่องฟืนไฟแรงเกินไปหรือเปล่า พวกหนูซอมบี้ที่ถูกเผาตายจึงกลายเป็นตอตะโก เมื่อพวกทหารที่เข้าไปเคลียร์พื้นที่ในตอนดึกส่องไฟดูก็เห็นแสงสะท้อนจากคริสตัลอย่างชัดเจน ไม่แปลกเลยถ้าพวกเขาจะเจอมันทันที

“นั่น...ไม่ใช่วก่อนหน้านี้ห้องแล็บก็เคยพบของแบบนี้ในสมองของซอมบี้หรรอกเหรอ เป็นสิ่งเดียวกันหรือเปล่า”

มีคนจำได้ว่าคริสตัลนี้เคยถูกค้นพบโดยบังเอิญจากศพซอมบี้ชุดใหม่ที่ถูกส่งไปยังห้องแล็บเมื่อไม่กี่วันก่อน เพียงแต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร เป็นกรณีเฉพาะหรือไม่ ทว่าในตอนนั้นก็กลับพบมันในหัวของหนูซอมบี้อีกแล้ว?

“เรียกคนที่รับผิดชอบมาตรวจ” ทันใดนั้นก็มีคนสั่งให้ตามเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาช่วยยืนยัน

ไม่นานคนจากห้องแล็บก็มาตรวจสอบคริสตัลในกล่องก่อนยืนยันว่า “น่าจะเป็นอันเดียวกับคริสตัลในสมองซอมบี้ครับ!”

“ทำไมเมื่อก่อนไม่เห็นรู้เลยว่ามีสิ่งนี้อยู่ด้วย”

“เดิมทีห้องแล็บวิจัยซอมบี้ที่ถูกส่งมาในระยะแรก พอเราคิดค้นวิธีตรวจสอบเชื้อไวรัสซอมบี้ได้สำเร็จจึงต้องการยืนยันว่าไวรัสดังกล่าวไม่ได้กลายพันธุ์ซ้ำ เลยให้ส่งศพซอมบี้ล็อตใหม่มาเพิ่ม ถึงได้พบคริสตัลนี้ในสมองของพวกมันครับ”

“หา? แล้วผลเป็นยังไง”

“คือว่าพวก...พวกเราเพิ่งทำรายงานสรุปออกมาเมื่อวาน เลยยังไม่ทันได้รายงานครับ” คนคนนั้นพูดก่อนส่งรายงานฉบับหนึ่งให้ “ในศพซอมบี้